

ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΣ ΔΡΑΣΗ

ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΕΝΔΟΤΜΗΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Το τμήμα Α1 προκηρύσσει εσωτερικό διαγωνισμό εφηβικού διηγήματος!

Θέματα διαγωνισμού:

- 1) Προδοσία
- 2) Δίλημμα
- 3) Απόδραση
- 4) ελεύθερο θέμα

Έκταση: έως 2000 λέξεις

Ο εκπαιδευτικός θα διαβάσει τα έργα των συμμετεχόντων/-ουσών στην τάξη και ο/η νικητής/-τρια θα ανακηρυχτεί μέσω της ψήφου των μαθητών/-τριών του τμήματος.

Βραβεία νικητή/-τριας:

- 1) Απονομή Βεβαίωσης-Βραβείου από το σχολείο μας
- 2) Δημοσίευση του διηγήματος στην εφημερίδα «Ιλιό-σποροι» του σχολείου μας

Τα επτά λεπτά

Διήγημα της μαθήτριας της Α΄ Λυκείου, Εμμανουέλας Βασσάλου, η οποία διακρίθηκε στον ενδοτμηματικό διαγωνισμό συγγραφής εφηβικού διηγήματος.

...Και ήχησαν οι σειρήνες του πολέμου. Το μήνυμα ξεκάθαρο και απαράβατο. Όλοι οι άντρες ηλικίας 18 έως 39 ετών να παρουσιαστούν. Η Ελίζα, κοπέλα του εικοσάχρονου Σωτήρη, έχασε τη γη κάτω από τα πόδια της. Ήταν τόσο νωρίς. Βρήκε κάποιον να την κάνει να νιώσει διαφορετικά, να ηρεμεί το χαωμένο μυαλό της και η μοίρα τής τον πήρε από τα χέρια. Βρήκε τον ένα που ξεχώρισε, που θόλωσε όλο τον κόσμο γύρω και η ζωή, αδίστακτη και σκληρή, της τον έκλεψε μέσα σε κάτι ώρες. Δεν ήξερε τι να κάνει. Πόσο και αν θα κλάψει. Αν πάθαινε κάτι στο πεδίο της μάχης, δε θα το μάθαινε. Δεν είναι οικογένεια. Κι έτσι κατέληξε να του στέλνει γράμματα. Από ένα γράμμα κάθε εβδομάδα. Γιατί η λογική της νεαρής κοπέλας που δέσποζε μέσα της ήθελε μέχρι και τώρα να τον φαντάζεται να αγωνιά για το επόμενο. Και εκείνος της απαντούσε. Λακωνικά, αλλά απαντούσε. Όχι για να δώσει επιβεβαίωση, αλλά για να δώσει το «παρών». Για να της πει έμμεσα «ζω ακόμα, μη φοβάσαι». Πόσο τραγικό και

γλυκανάλατο. Παλιότερα αναζητούσε το «είμαι εδώ, ακόμα δικός σου» και τώρα το «είμαι εδώ, ακόμα ζωντανός».

Και όσο περνούσαν οι μήνες, τα γράμματα γίνονταν πιο μελαγχολικά και εμπεριείχαν την πικρή έννοια της απώλειας όλο και περισσότερο. Σ' ένα από αυτά, ανάμεσα στα δακρύβρεχτα «αντέχει το σώμα σου;», «είσαι ασφαλής;» του είπε: «Σήμερα έμαθα ότι ο ανθρώπινος νους πριν πεθάνει ανακαλεί επί εφτά λεπτά τις σημαντικότερες στιγμές, τις πιο πολύτιμες αναμνήσεις που έχει το άτομο. Αναρωτιέμαι αν θα σε δω στα επτά λεπτά μου. Προπαντός, όμως, αναρωτιέμαι αν θα με δεις εσύ». Σε αυτό όμως το γράμμα της δεν έλαβε καμία απάντηση. Ούτε και στο επόμενο. Ούτε σε κανένα μετά. Αλλά δε σταμάτησε. Δε σταμάτησε. Γιατί είχε ανάγκη να νιώσει την παρουσία του. Δε σταμάτησε όχι επειδή δε μπορούσε να το αποδεχθεί, αλλά επειδή είχε ανάγκη να αποτυπώσει τις σκέψεις της στο χαρτί, αλλιώς θα τη σπάραζαν. Θα την έτρωγαν ζωντανή.

Σ' ένα από τα επόμενα γράμματα έγραψε: «Σήμερα κάποιος με ρώτησε αν ξέρω κάποιον από τους αποθανόντες. Του αποκρίθηκα. Είπα ένα γρήγορο ναι, αλλά δεν άντεξα και μετά απομακρύνθηκα. Πριν δει το δάκρυ που έβρεξε το πρόσωπό μου ή το χέρι μου που έτρεμε. Και τότε το μυαλό μου ταξίδεψε. Ρώτησαν εμένα αν ξέρω κάποιον σαν εσένα. Αν ξέρω εσένα. Και σε ξέρω τόσο καλά, αν και δε μου δόθηκε χρόνος να σε μάθω. Ξέρω πώς είναι να σε αγαπά κανείς, αλλά αυτό είναι απλώς λεπτομέρειες. Ξέρω πώς είναι να προσπαθείς να με προσεγγίσεις με χαζά τεχνάσματα, αλλά λεπτομέρειες. Και ίσως και να ξέρω το άρωμά σου ή πώς αγκαλιάζεις, αλλά είναι και αυτό λεπτομέρεια. Πώς είναι να έχω τα χέρια σου πάνω μου; Λεπτομέρειες, βέβαια. Και σίγουρα ξέρω πώς είναι να αισθάνομαι τα μάτια σου πάνω μου, μα τι λεπτομέρεια κι αυτή. Α! και ξέρω πώς είναι να κλαίω στον ώμο σου. Κι έτσι συγκεντρώνουμε άπειρες λεπτομέρειες τη μία μετά την άλλη. Μέχρι που παύουν να είναι πλέον λεπτομέρειες και σχηματίζουν μια ιστορία. Την ιστορία μας. Αυτή την υπερβολικά μικρή ιστορία που με άφησε να ζητώ απεγνωσμένα παραπάνω, τη συνέχειά της, το τέλος της.

Γιατί δεν μπήκε ποτέ τέλος. Δεν είπαμε ποτέ αντίο. Και τώρα θα έχω πάντα ένα κενό που θα παλεύει να βγει στην επιφάνεια, ένα τσουχτερό αλλά βουβό πόνο, ένα απωθημένο και αβάσταχτο πένθος και αυτοί είναι οι αποτελεσματικότεροι βασανιστές.» Σ' ένα άλλο τον ρώτησε: «Σωτήρη, πιστεύεις στις αδελφές ψυχές; στη χημεία έστω; Γιατί τέτοια χημεία δεν ξανασυνάντησα. Δε γνώρισε η ψυχή μου ποτέ. Και τώρα σε έχασα και αν παντρευτώ θα γίνω γυναίκα κάποιου άλλου. Κάποιου

αταίριαστού. Βλέπεις το «τώρα» μας έγινε «τότε» πολύ γρήγορα. Και κάτι μου λέει πως η ψυχή μου, φυλακισμένη σε ένα σώμα που δίνει προτεραιότητα στη λογική, πάντα θα κυνηγάει αυτό το «τώρα» μας. Θα το αναζητά σε τρίτους, στους επόμενους, αλλά δε θα το βρει ποτέ. Αυτό το «τώρα» που δε θα το ξανανιώσει, γιατί δύσκολα νιώθει και εύκολα ξεχνά.»

Η Ελίζα ήξερε ότι ένα πολύτιμο κομμάτι της θα μείνει μαζί του. Σταθερό και ανυποχώρητο. Κι ότι κάθε φορά που θα ξεκινά κάτι νέο, η πληγή θα ανοίγει αντί να επουλώνεται και θα την τσούζει. Δεν κατάλαβε ποτέ γιατί τη στιγμάτισε έτσι κάτι τόσο σύντομο. Γιατί το βλέμμα του της φαινόταν τόσο διαπεραστικό, καθηλωτικό. Κι όλοι της έλεγαν ότι είναι θετικό ότι ξεκλείδωσε ένα μέρος του εαυτού της. Ότι ένα ψεύτικο λουλούδι δε θα πεθάνει, αλλά δε θα ζήσει και ποτέ. Αυτή όμως δεν το αποδέχτηκε, δε μπόρεσε να το διαχειριστεί.

Και κάπως έτσι ήρθε η ώρα να γράψει το τελευταίο της γράμμα: «Δε σε ξεχνώ. Κι ίσως σε μια άλλη ζωή να σε συναντούσα χωρίς τη βαλίτσα και το όπλο στο χέρι. Δεν κρατάω κακία παρά μόνο αυτή την αίσθηση του «αν». Αν προλαβαίναμε λίγο ακόμα. Αν δεν έφευγες. Μάλλον έτσι τελειώνουν όλοι οι έρωτες. Όχι με ένταση, με μια ήσυχη αποδοχή. Ή, μάλλον, συνειδητοποίηση. Είσαι κάθε βράδυ στα όνειρά μου. Σα να προσπαθείς να συμπληρώσεις κάθε κενό που δημιούργησε η απώλειά σου. Μόνο που το συμπλήρωμα είναι ψεύτικο και μικρής διάρκειας. Ένα εισιτήριο με άπειρες επιστροφές. Και πονάω λίγο παραπάνω όταν βλέπω κάτι, ένα πρόσωπο, ένα πράγμα που έχουμε συζητήσει. Κάτι που μου έμαθες να βλέπω διαφορετικά. Κάθε φορά που ανάμεσα στο πλήθος ακούω κάτι που συνήθιζες να λες, η ανάμνηση με χτυπά σαν αόρατη αστραπή. Όλα θολώνουν. Γυρνάω το βλέμμα μου και προσπαθώ να σε βρω. Μάταια. Σ' αγαπώ.»

Για πρώτη φορά είπε «σ' αγαπώ» χωρίς να αναμένει απάντηση. Ανταπόκριση. Για πρώτη φορά δεν την ένοιαζε. Είχε ανάγκη να του το πει. Κι αφού έκλεισε τον φάκελο, έκλεισε την πόρτα του δωματίου της. Κι άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. Εφτά λεπτά. Κι αρχίζουν οι εικόνες σαν τους παλιούς προβολείς με τις διαφάνειες. Μέσα στο σκοτάδι πίσω από τα μάτια της έπαιξε ένα φως. Το τελευταίο καρέ εκείνος, και μετά λευκή, άδεια οθόνη. Για μια λάθος διεύθυνση... Για κάτι απαντήσεις που απλά πήγαν σε λάθος σπίτι... Γιατί η φύση της αγάπης είναι διττή. Είτε θα σε αναγεννήσει από τις στάχτες, είτε θα σε παραδώσει σ' αυτές ανεπανόρθωτα.